

Στάλθηκε στη ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ, 20 Φεβρουαρίου 2018 (αλλά δεν δημοσιεύθηκε)

### **Η απαξίωση του κ. Χρήστου Γιανναρά στο «εγχείρημα» του Νικόλαου Ψαρουδάκη**

Για να εκφράσει κανείς μια σωστή κρίση θα πρέπει να γνωρίζει το αντικείμενο που θα κρίνει. Να γνωρίζει τα έργα του κρινόμενου, ώστε να έχει μια αντικειμενική κρίση. Ωστόσο, στη συνηθισμένη νεοελληνική πρακτική για κάποιο θέμα ή για κάποια προσωπικότητα, εκφέρεται μια γενική αφοριστική άποψη, την οποία κατά κανόνα ο αναγνώστης την θεωρεί ότι θα είναι αποτέλεσμα σχετικής μελέτης και σύμφωνα με τον τίτλο του υπογράφοντος, (διανοητής, συγγραφέας, καθηγητής πανεπιστημίου κλπ.).

Μια τέτοια περίπτωση σημειώθηκε προ ετών σχετικά με τον Ρήγα Βελεστινλή, για τον οποίο, διευθυντής του Ινστιτούτου Νεοελληνικών Ερευνών με επιστημονικό αντικείμενο τους χάρτες, δημοσίευσε ένα κείμενο απαξιώνοντας τον Ρήγα. Πως ο Ρήγας δεν είχε «ενιαίο συγκροτημένο πολιτικό πρόγραμμα», δεν είχε «ενιαία σύλληψη, επιτελικό σχεδιασμό, ειδική στόχευση», ούτε «τη θεωρητική συγκρότηση». Κι αυτά τα έγραφε χωρίς να έχει μελετήσει, όπως έχουμε τεκμηριώσει, τα έργα του Ρήγα, τον «Θούριο», τον «Ύμνο Πατριωτικό», το Σύνταγμα (Νέα Πολιτική Διοίκησης), την εικόνα του Μεγάλου Αλεξάνδρου, τη «Χάρτα της Ελλάδος» κ.τ.λ. Κατάντια επιστημονική μπορεί να χαρακτηριστεί. (Βλ. Δημ. Καραμπερόπουλου, Ένας όψιμος, άδικος επικριτής του επαναστάτη Ρήγα Βελεστινλή, έκδοση Επιστημονικής Εταιρείας Μελέτης Φερών-Βελεστίνου-Ρήγα, Αθήνα 2015).

Πρόσφατα παρατηρήθηκε παρόμοια περίπτωση. Συγκεκριμένα, σε κείμενο του χαρισματικού συγγραφέα της επιφυλλίδος στην εφημερίδα «Η Καθημερινή», κ. Χρήστου Γιανναρά, του οποίου τα κείμενα διαβάζονται από πάρα πολλούς, ακόμη και μετά την κυκλοφορία της εφημερίδος, όπως και στην περίπτωση του υπογράφοντος, με τίτλο «Δημογραφικό, συν μετανάστευση», (10 Δεκεμβρίου 2017).

Χαρακτηριστικά σημείωνε: *«Μια ελάχιστη μακρυγιαννική "μαγιά" ίσως σώζεται ακόμα διακριτικά, αλλά "ουκ έρχεται μετά παρατηρήσεως": Δεν είναι δυνατό να εκφραστεί από κόμμα, μεταστοιχείωνεται αμέσως σε φαιδρή παρωδία του τύπου των εγχειρημάτων Καρατζαφέρη, Ψαρουδάκη, Αδ. Γεωργιάδη. Η λέξη "κόμμα" σημαίνει καταγωγικά κομμάτι, μεράδι, προϊόν τεμαχισμού, κατάτμησις, δεν συμβιβάζεται με την καθολικότητα του ελληνικού "τρόπου"».*

Με την αφοριστική αυτή φράση του, ο κ. Γιανναράς δίνει την εντύπωση στον αναγνώστη πως γνωρίζει το όλο «εγχείρημα» του Νικ. Ψαρουδάκη. Γνωρίζει τις μελέτες του, τη κοινωνικοπολιτική και φιλοσοφική σκέψη του. Αλλά ωστόσο τα απαξιώνει όλα. Τα θεωρεί «φαιδρή παρωδία».

Όμως, θα έπρεπε ο κ. Γιανναράς, μια και την «προβεβηκυία ηλικία» διανύει, ως καθηγητής φιλοσοφίας, διανοητής, συγγραφέας τόσων βιβλίων, να γνώριζε το «εγχείρημα» του Νικ. Ψαρουδάκη, για το οποίο ωστόσο «σιγήν ιχθύος» τηρούν οι υπηρετούντες την «καθεστηκυία τάξη πραγμάτων», ότι είχε αρχίσει μετά τα εμφύλια γεγονότα. Με την έκδοση κυρίως της εφημερίδος «Χριστιανική Δημοκρατία» το 1953 και τις εν συνεχεία σημαντικές κοινωνικοπολιτικές και φιλοσοφικές μελέτες του: «Η επανάσταση της αγάπης» (πέμπτη έκδοση 1966), «Η

χριστιανική επανάσταση - Η φιλοσοφία της επανάστασης» (Αθήνα 1965). Επίσης, «Η Τριλογία Χριστιανικής Κοινωνιολογίας» (Αθήνα 1972) για τη χριστιανική θεώρηση του παγκόσμιου κοινωνικού προβλήματος: «Το κατεστημένο υπό το φως του χριστιανισμού», «Για μια χριστιανική δημοκρατία», «Το επίγειο σχέδιο του Θεού», το θέμα των εξουσιών από χριστιανικής πλευράς, κ.ά.

Στα σημαντικά αυτά έργα ο Νικ. Ψαρουδάκης αποκαλύπτει τεκμηριωμένα τον διπρόσωπο υλισμό, που κυριαρχεί και κυβερνάει τις κοινωνίες, τον αστικό υλισμό από τη μια μεριά και τον μαρξιστικό υλισμό (κομμουνισμό) από την άλλη, με τις γνωστές συνέπειες για τον άνθρωπο και τις κοινωνίες του κόσμου. Παράλληλα, με το κλασικό του πόνημα «Σκοτεινές δυνάμεις και Χριστιανισμός» (Αθήνα 1966) συνέβαλε τα μέγιστα στο ξεσκέπασμά τους, και με τόσα ακόμη κείμενά του έχει τεκμηριώσει πώς ρυθμίζουν τις τύχες των ανθρώπων.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η ανάλυσή του Νικ. Ψαρουδάκη στο θέμα των «Φυσικών Νόμων», που αναπτύσσονται συστηματικά στο βιβλίο του «Το κατεστημένο υπό το φως του Χριστιανισμού» (Αθήνα 1972). Σε αυτούς τους φυσικούς νόμους, που είναι για την ύλη και μόνο, αγνοώντας τον άνθρωπο, στηρίζονται και τα δύο υλιστικά κοσμοθεωρητικά κατασκευάσματα, ο αστικός και μαρξιστικός υλισμός, τα οποία υπηρετούνται από τόσους και τόσους φιλοσόφους, κοινωνιολόγους και πολιτικούς επιστήμονες. Θα άξιζε τον κόπο να είχε διεξέλθει ο κ. Γιανναράς τη συλλογιστική και επιχειρηματολογία ιδιαίτερα των κεφαλαίων «Οικονομικοί και Φυσικοί Νόμοι και Ηθική», «Φυσική Τάξη και Ηθική».

Και το ερώτημα που αβίαστα ανακύπτει, αν ο κ. Γιανναράς γνώριζε όλα αυτά τα πρωτοποριακά δημοσιεύματα, ή τα αγνόησε, μια και ήταν σε «απλούν ύφος», όπως έλεγε και ο Ρήγας Βελεστινλής στο έργο του «Φυσικής απάνθισμα» (1790) και δεν ήταν γραμμένα στην περίπλοκη διανοουμενίστικη «περικοκλάδα», παρά το γεγονός πως ήταν τεκμηριωμένα επιστημονικά και εκκλησιαστικά και με λογική σειρά. Ή μήπως αγνοήθηκαν γιατί οι πρωτοποριακές αντιλήψεις και θέσεις του Νικ. Ψαρουδάκη ήταν ενάντια στις παραδεδομένες αντιλήψεις της «καθεστηκυίας τάξεως», των υλιστικών συστημάτων και των δυνάμεων, που στο σκοτάδι απεργάζονται τις αλυσίδες του ελληνικού λαού και όλου του κόσμου.

Τέλος, ας να μην «μεμψιμοιρεί» και «κλαψουρίζει» ο κ. Γιανναράς στα γραφόμενά του, στην προηγούμενη παράγραφο από εκείνη της απαξίωσης του Νικ. Ψαρουδάκη, γιατί ο «Ελληνικός πολιτικός λόγος πια δεν υπάρχει, η Ελλάδα είναι κράτος μεταπρατικό, θεμελιωμένο στη μίμηση και στην ξιπασιά, κράτος που επίμονα και μεθοδικά καταστρέφει τη γλώσσα στα σχολεία, στα κανάλια, ακυρώνει με χίλια δυο μηχανεύματα τη συνέχεια του Ελληνισμού...».

Μα πώς θα αποφύγουμε τη μίμηση, κ. Γιανναρά, αν δεν θέλετε να ακολουθηθεί μια νέα ανεξάρτητη γραμμή, που δεν θα στηρίζεται στη θεωρητική βάση του διπρόσωπου υλισμού, της αστικής και της μαρξιστικής θεωρίας, στις οποίες μέχρι τώρα όλες οι πολιτικές δυνάμεις σε αυτές τις δύο αντιλήψεις είναι προσδεμένες. Μια καινούργια χριστιανική θεώρηση των κοινωνικών θεμάτων ήταν επιβεβλημένη και δόθηκε με το «εγχείρημα» του Νικ. Ψαρουδάκη. Όμως αγνοήθηκε και μεμψίμοιρα «απαξιώνεται» με κάθε ευκαιρία, ακόμη και από «φίλιες δυνάμεις», με το «ηχηρό» τάχα επιχείρημα, πως το «κόμμα» κομματιάζει, λες και αυτή η ύπαρξη της «Εκκλησίας» δεν ξεχωρίζει το λαό σε ποίμνιο δικό της και τους αλλόθρησκους. Λες και η «ελληνικότητα» του Μακρυγιάννη δεν ήταν τάχα διαφορετική, δεν ξεχώριζε από των άλλων Συν-Αγωνιστών του. Μάλλον

δικαιολογίες για να αγνοηθούν με την τακτική του στρουθοκαμηλισμού όλα όσα προβλήθηκαν με το «εγχείρημα» του Νικόλαου Ψαρουδάκη.

20 Φεβρουαρίου 2018

Δρ. Δημήτριος Καραμπερόπουλος, Ιστορικός της Ιατρικής  
Παλιό στέλεχος της «Χριστιανικής Δημοκρατίας»